

Arrest

nr. 229 217 van 25 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SELIMOVIC, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 december 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 december 2015 om internationale bescherming. Op 26 september 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. S. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U werd geboren in het dorp Naghrak, district Surkhrod in de provincie Nangarhar. U ging niet naar school. U ging enkele weken naar de madrassa maar stopte hiermee toen deze werd opgeblazen. U volgde daarnaast ook bokslessen in Dosaraka en ging kleren maken. Uw vader R. (...) verdween 2.5 maand voor uw vertrek uit Afghanistan. Uw moeder M. (...) woont samen met uw broers en zussen ondergedoken bij uw oom in het dorp Naghrak.

U verliet Afghanistan omwille van problemen met de taliban. Uw vader werkte ongeveer 4.5 jaar voor de Amerikanen als . De taliban kwamen dit te weten en begonnen hem te bedreigen. Ze zeiden dat hij diende te stoppen met zijn werk. Hij ontving een dreigbrief van hen. Vervolgens stopte uw vader met werken voor de Amerikanen. Hij bleef een vijftal maanden thuis maar nadien ging hij werken voor de politie. Zo'n 2.5 maand voor uw vertrek uit Afghanistan verdween hij plots. Vervolgens ontvingen jullie een nieuwe dreigbrief van de taliban. Uw moeder werd ongerust. Ze overlegde met uw oom langs moederszijde, en er werd besloten om u weg te sturen. U diende het land te verlaten. U reisde in ongeveer tweeënhalve maand naar België. Op 12 december 2015 kwam u aan in België en op 14 december 2015 heeft u asiel aangevraagd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u onthoofd te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), enkele foto's van uw vader, enkele certificaten van uw vaders werk voor de Amerikanen, de politiebade van uw vader, de badge van uw vader van bij de Amerikanen, een bevestigingsbrief van uw problemen door de maliks van het dorp, twee dreigbrieven van de taliban, en de enveloppe waarmee de documenten werden opgestuurd. Daarnaast werd er ook nog een medisch attest dd. 25/11/2016 en een resultaat van een IQ-test door het CLB neergelegd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u vooreerst niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst dienen er enkele opmerkelijke vaststellingen gedaan te worden met betrekking tot uw documenten. Zo kan u met moeite zeggen welke documenten het betreft en wat de inhoud ervan is. Zo weet u niet wat er in de dreigbrieven staat afkomstig van de taliban, en die u nochtans neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Niemand zou u verteld hebben wat de inhoud is, en u heeft het zelf ook aan niemand gevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is op zich al opmerkelijk dat u geen idee heeft van de inhoud van deze dreigbrieven. Voor zover aangenomen wordt dat u zelf niet kan lezen, bestaat er steeds de mogelijkheid aan derden te vragen wat de inhoud is, zowel in als buiten Afghanistan. Van welke talibancommandant deze brieven afkomstig zijn kan u evenmin zeggen, noch wanneer deze werden verstuurd. U geeft als verklaring dat u ongeschoold bent (CGVS p. 14). Van iemand die asiel aanvraagt, ook van een adolescent, mag men verwachten dat deze persoon interesse toont in zijn zaak en weet welke documenten hij neerlegt ter ondersteuning van zijn verklaringen, te meer dit de kern van uw asielrelaas betreft. Daar u verklaarde dat ook u geïnterviewd werd in deze brieven is het uiterst merkwaardig dat u niet naar de inhoud ervan heeft geïnformeerd. Hetzelfde kan gezegd worden over de bevestigingsbrief van de maliks uit uw dorp en regio (gehoorverslag CGVS, p. 15). U kan de inhoud van deze brief niet weergeven. U geeft enkele namen op van maliks uit uw dorp maar in de vertaling van deze brief kan er geen enkele malik teruggevonden worden die dezelfde naam draagt. Dit is merkwaardig en het is dan ook onduidelijk door wie dit document ondertekend werd. Welke documenten u neerlegt over uw vaders werk kan u evenmin zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Men kan van iemand die asiel aanvraagt verwachten dat deze persoon weet welke documenten hij neerlegt

ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Het dient gezegd dat deze vaststellingen uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komen.

Uit de vertaling van de dreigbrieven blijkt bovendien dat deze dateren van 7 rajab 1428 (omgezet naar de westerse kalender 22 juli 2007) en 12 moharram 1435 (16 november 2013). Uw oom zou deze brieven verkregen hebben in de moskee, maar u kan niet zeggen wanneer dat zou geweest zijn (CGVS p. 14). Verder blijkt uit de eerste dreigbrief van 2007 dat de taliban niet alleen eisten dat uw vader zou stoppen met werken voor de Amerikanen, maar ook dat hij moest samenwerken met de taliban (zie vertaling). U stelde echter dat uw vader nadat hij zijn job voor de Amerikanen opgaf, gewoon thuiszat zonder verdere problemen (CGVS p. 17). Ondanks het feit dat hij dus niet bij de taliban ging, blijken de taliban hem toch met rust te hebben gelaten, wat weinig aannemelijk is aangezien hij niet aan al hun eisen voldeed. Pas toen hij weer voor de overheid zou gaan werken zijn stuurden ze een nieuwe dreigbrief.

Deze brieven hebben dan ook maar weinig bewijswaarde voor uw persoonlijke problemen, daar u stelt dat uw eigen problemen ontstonden na de verdwijning van uw vader, dit zo'n 2.5 maand voor uw vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 17). Toen zou er ook een nieuwe dreigbrief gestuurd zijn door de taliban en hierin zou de rest van de familie bedreigd zijn (CGVS p. 17). Gezien bovenstaande data in de voorgelegde brieven blijkt aldus dat u die dreigbrief niet voorlegt. Daarnaast werd u niet aangesproken door de taliban en thuis kwamen ze u ook niet zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 19, 20). Na de komst van die laatste dreigbrief bent u ook nog meer dan een maand ongestoord in uw dorp blijven wonen (gehoorverslag CGVS, p. 20). U zou weliswaar het huis zo weinig mogelijk verlaten hebben, echter kwamen de taliban niet naar uw huis (gehoorverslag CGVS, p. 22). Men zou verwachten dat mochten de taliban, nadat ze uw vader al bedreigd en ontvoerd zouden hebben, u en uw familie nog steeds iets willen aandoen ze sneller en doortastender te werk zouden gaan. In plaats daarvan sturen ze enkel een dreigbrief en ondernemen ze geen verdere actie. Daarnaast kan u in het geheel niet zeggen wie de talibancommandanten in uw regio zijn (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dit is opvallend voor iemand die stelt persoonlijk slachtoffer te zijn geworden van vervolging door de taliban.

Verder kan er worden opgemerkt dat u zeer weinig kan vertellen over de jobs en verdwijning van uw vader. Zo kan u amper iets zeggen over zijn job in de periode dat hij voor de Amerikanen werkte, ondanks dat hij dit vier à vierenhalf jaar zou gedaan hebben (CGVS p. 16). Over uw vader zijn tewerkstelling bij de politie kan u evenmin veel vertellen, hij zou werkzaam geweest zijn in Bati Kot maar waar in het district kan u niet zeggen. Wie uw vader zijn baas was en wat zijn taken precies waren kan u ook niet zeggen. Hij zou wel commandant geweest zijn van een tolai (eenheid) (gehoorverslag CGVS, p. 21). Gezien deze positie kan men verwachten dat u meer kan vertellen over zijn werk. Als er u wordt gevraagd naar wat u weet over uw vader zijn verdwijning zegt u niks te weten (gehoorverslag CGVS, p. 18). Hij zou op weg naar Bati Kot verdwenen zijn, wanneer dit juist gebeurde kan u niet zeggen. U kan evenmin duidelijk zeggen of er een onderzoek gebeurde naar zijn verdwijning. U stelt dat dit waarschijnlijk wel gebeurd is omdat hij een medewerker van de overheid was maar u weet dit niet zeker want even later stelt u dat de overheid van mening is dat ze niks kunnen doen omdat hij een medewerker van de overheid was (gehoorverslag CGVS, p. 18). Dit alles is opvallend en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. U gevraagd of er zich na uw vertrek nog problemen hebben voorgedaan stelt u dat uw familie (uw moeder en broers) ondergedoken leven bij uw oom in jullie dorp. Er hebben zich geen verdere problemen voor gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 19). Het gegeven dat ze gewoon in jullie dorp blijven, terwijl de taliban nochtans het ganse gezin bedreigd hebben, doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban. U maakt aldus niet aannemelijk dat u problemen heeft met de taliban en gezocht zou worden door hen.

Voor zover u vreest gerekruteerd te worden door de taliban dient het volgende gezegd. Uit COI (die werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat veel mensen zich vrijwillig aandienen bij de taliban waardoor zij doorgaans niet genoodzaakt zijn om over te gaan tot gedwongen rekruteringen. Vaak zijn het de stamouderen en de plaatselijke commandanten die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, wat i.c. niet het geval blijkt. Het gaat vaak om jongeren die gebrainwashed worden. U stopte met het volgen van lessen aan de madrassa toen daar over jihad gesproken werd. U ondervond hier geen enkel probleem door (gehoorverslag CGVS, p. 20, 21). Bijgevolg is het dan ook weinig waarschijnlijk dat u hierdoor nog problemen zou ondervinden of dat ze u onder druk zouden gaan zetten om toe te treden tot de taliban. Verder is het inderdaad een feit dat u de juiste leeftijd heeft om te gaan strijden, maar hebt u geen concrete aanwijzingen dat u werkelijk het risico zou lopen gedwongen gerekruteerd te worden. Het louter behoren tot de categorie van 'men and

boys of fighting age' is niet voldoende om erkend te worden als vluchteling, u dient deze vrees of dit risico ook in concreto aan te tonen.

Waar u verder nog stelt dat uw verblijf in het België voor problemen zal zorgen (gehoorverslag CGVS, p. 24), dient er vooreerst op gewezen dat u niet verder komt dan het uiten van hypothetische veronderstellingen. U brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan vervolging dient te vrezen louter omwille van een verblijf in het buitenland. Evenmin legt u enig document voor of bevindt er zich in het administratief dossier enig stuk waaruit zou kunnen blijken dat personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het buitenland vervolging dienen te vrezen.

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel, zo ook uw dorp Naghrak.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel

risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt hier niet ter discussie gesteld door het CGVS. Van de documenten betreffende het werk van uw vader kan u niet zeggen dewelke het zijn. Verder hebt u door uw vage verklaringen over zijn job(s) niet aannemelijk gemaakt dat deze documenten werkelijk aan uw vader toebehoorden. Evenmin hebt u kunnen aantonen dat u daardoor problemen heeft ondervonden. De foto's kunnen evenmin uw asielrelaas aantonen, immers zijn deze geen bewijs van de door u beweerde ouderlijke band. Deze foto's kunnen eender wie afbeelden. De dreigbrieven en de bevestigingsbrief van de maliks kunnen slechts als ondersteunend bewijs gelden bij geloofwaardige verklaringen, wat i.c. niet het geval is. Wat betreft het attest van het CLB en het medisch attest ter staving van uw beperkte intellectuele capaciteiten en gezondheidstoestand dient het volgende gezegd: hoewel uit de bijgevoegde documenten blijkt dat u laag scoort op de voorgelegde testen, dient te worden opgemerkt dat ook van personen met een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat dezen kunnen vertellen over zaken die hen overkomen zijn. Overigens blijkt dat u wel degelijk in staat bent om verschillende vragen te begrijpen en op een duidelijke manier te beantwoorden. Het medisch attest somt ook slechts uw aandoeningen op maar toont niet aan dat u niet in staat zou zijn een gehoor op het CGVS af te leggen. Verder dient u voor medische problemen die geen verband houden met uw asielmotieven beroep te doen op de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, dit betreft een aanvraag tot regularisatie volgens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst erop dat zijn minderjarigheid en zijn zwakke begaafdheid vereisen dat het voordeel van de twijfel in zijn hoofde voldoende ruim wordt toegepast en meent dat de vereisten van de commissaris-generaal niet realistisch zijn.

Hij licht toe dat hij geboren is op 31 december 2000 en dat hij 15 jaar oud was toen hij Afghanistan ontvluchtte. Vervolgens citeert hij artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en laat hij gelden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat bij de beoordeling van zijn asielaanvraag rekening werd gehouden met “*het hogere belang van het kind*”. Voorts citeert verzoeker een passage op de website van verwerende partij en hekelt hij dat in de bestreden beslissing ten aanzien van hem wordt vertrokken vanuit een vooringenomenheid.

Daarnaast stelt verzoeker ook ongeschoold en laag begaafd te zijn – meer bepaald beschikt hij over een IQ van nauwelijks 64 – en stelt hij te lijden aan Thalassemie (chronische bloedarmoede), wat hem nog extra kwetsbaar maakt. Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal hier volledig aan voorbijgaat en compleet onrealistische verwachtingen heeft ten aanzien van hem. Verzoeker acht het onrustwekkend te moeten vaststellen dat de commissaris-generaal een lage scholingsgraad zonder meer gelijk stelt aan het bezitten van beperkte intellectuele capaciteiten en vindt dat dit in zijn geval, met zijn IQ van 64, wel erg kort door de bocht gaat.

Verzoeker wenst er in dit middel hoofdzakelijk op te wijzen dat de argumentatie van de commissaris-generaal verraadt dat hij onrealistische eisen stelt aan iemand met een uitgesproken kwetsbaar profiel en licht dit als volgt toe:

“Zo wordt de beperkte kennis van verzoeker over de inhoud van de documenten en dreigbrieven die hij voorlegt door verweerster onmiddellijk weggezet als een bewust gebrek aan interesse, wat op zijn beurt de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker zou moeten bewijzen.

In het geval van iemand met de beperkte intellectuele capaciteiten van verzoeker is dit natuurlijk verre van de meest voor de hand liggende verklaring. Voor verzoeker is het, zelfs nog los van zijn analfabetisme, hoe dan ook bijzonder moeilijk om de informatie uit de door hem voorgelegde documenten te reproduceren. Gezien de omstandigheden is hier begrip voor nodig.

Bovendien wou verzoeker zijn documenten ook niet door iemand anders laten lezen die dit wel kon, aangezien het een strikt persoonlijke informatie bevat, veelal over zijn verdwenen vader.

Uit niets blijkt dat verweerster haar verwachtingen met betrekking tot de verklaringen van verzoeker heeft bijgesteld naar een haalbaar en realistisch niveau.

Verweerster heeft verwaarloosd om het concept ‘voordeel van de twijfel’ op een voldoende ruime manier toe te passen; een manier die is aangepast aan de leeftijd en verstandelijke vermogens van verzoeker. In plaats hiervan poneert ze zowaar een gebrek aan interesse en een bewust opstapelen van leugens en valse informatie, terwijl verweerster op geen enkele manier kon aantonen dat verzoeker valse stukken zou hebben voorgelegd.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij de taliban vreest omwille van de verdwijning van zijn vader en hun bedreigingen aan zijn adres en meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd wordt waarom dit voor hem geen gegronde vrees teweegbrengt. Hij onderbouwt dit als volgt:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 14 december 2015.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire beschermingsstatus loopt.

Dit strookt evenwel niet met de werkelijkheid. Verzoeker heeft een zeer uitgesproken profiel waardoor hij wel degelijk aan vervolging minstens ernstige schade zal worden blootgesteld bij terugkeer. Bovendien gaat verweerster uit van verkeerde veronderstellingen.

- Bedreigingen ten opzichte van de vader en verzoeker zélf

Dat de vader van verzoeker achtereenvolgens werkte voor de Amerikanen en later ook voor de Afghaanse politie, werd door verzoeker in de eerste plaats bewezen met behulp van certificaten, badges, en foto's. De authenticiteit van deze documenten wordt eigenlijk niet in twijfel getrokken door verweerster.

Van het werk van zijn vader weet verzoeker zoveel te vertellen als van iemand met zijn profiel (15 jaar op het ogenblik van vertrek, uiterst zwak begaafd) kan worden verwacht.

Zo vertelt verzoeker dat zijn vader opereerde vanuit de luchthaven vanop de luchthaven, en zijn vader hielp bij het oppakken van Talib's. Over zijn werk voor de politie wist verzoeker te vertellen dat zijn vader in Bati Kot werkte en er commandant was van een eenheid (Tolai) (Administratief dossier van verweerster, gehoorverslag 12 juni 2017).

Wat echter heel duidelijk opvalt is dat de vader van verzoeker bewust weinig of niets vertelde aan verzoeker.

"Nee, ik had daar niks mee te maken, hij vertelde daar niks over"

(Administratief dossier van verweerster, gehoorverslag 12 juni 2017, p. 16)

"Hij vertelde niks over zijn werk tegen me, als we vroegen dan zei hij altijd dat we daar geen vragen over moesten stellen"

Kan je iets vertellen over die aanval waar collega's van je vader werden gedood?

Dat had ij aan mijn moeder verteld en mijn moeder heeft daar aan mij over verteld, ze zei dat collega's van mijn vader werden gedood, dat het ook voor mijn vader gevaarlijk was en dus ook voor ons, en daarom mochten we niet al te vaak buiten"

(Administratief dossier van verweerster, gehoorverslag 12 juni 2017, p. 17)

Vertelde jouw vader soms over incidenten die gebeurden in Bati Kot?

Nee, hij vertelde daar niks over over de oorlog daar

Vertelde hij over zijn werk bij de politie? Nee, hij vertelde er niks over zijn werk als politie."

(Administratief dossier van verweerster, gehoorverslag 12 juni 2017, pp.21-22)

In tegenstelling tot wat verweerster beweert is het niet vreemd of eigenaardig dat de vader van verzoeker hem slechts zeer weinig vertelde over zijn werk. Dit stemt net overeen met de typische verhoudingen in een Afghaans gezin, dat erg hiërarchisch is georganiseerd.

Among Afghans, respect comes with age for both men and women. In homes where the eldest is a female, she will command great respect, but a teenage son might still be regarded as the decision maker. While Afghanistan's society is patriarchal (led by males), women are highly revered and central to family life. From the Western perspective, the Afghans' attempts to preserve female and family honor are often perceived as a lack of valuation of women and a disregard for women's well-being. In addition to age being respected, in Afghan society, women achieve respect and status by becoming mothers.

Afghans are typically friendly and hospitable, but they can also be stern and hard by U.S. standards. This is in large part due to their war experiences Their living codes stressing honor and one's responsibility to fulfill expected roles are strict and inflexible. Personal disputes are not solved easily because of the need to protect one's personal and family honor. Family honor is affected by personal behavior.

Among Afghans, piety, or devoutness to religious standards and other obligations (such as to parents) and stoicism, or being restrained in outward demonstrations of emotions, are admired traits. For Afghans to openly show joy or grief is rare. They value knowledge, wisdom and education."

(stuk 16, UWF.EDU, Society and norms, family and family life, geconsulteerd op: 13 juli 2016, te consulteren via: <http://uwf.edu/atcdev/afghanistan/society/Lesson1Family1.html>, verzoeker zet vet)

Verzoeker werd niet geacht te veel vragen te stellen aan zijn vader, de patriarch, wanneer deze thuiskwam. Hij diende slechts te spreken wanneer hij zelf werd aangesproken. In haar analyse hieromtrent hield verweerster overduidelijk geen rekening met het traditioneel soort gezin waarin verzoeker leefde in Afghanistan en het gedragspatroon waarbinnen verzoeker zich cultureel beweegt.

Bovendien moet ook hier rekening gehouden worden met het uiterst zwak begaafde profiel van verzoeker, die bovendien ook nog sukkelde met een zwakke gezondheid.

Van verzoeker werd geen initiatief verwacht, hij werd geleefd, maar ook zonder enige eigen inspraak om beschermd tegen de bedreigingen waar zijn familie onder lijdt. Dit was de gang van zaken tot en met het

ogenblik waarop hij door zijn oom werd opgedragen om te vertrekken. Dit gebeurde toen de familie na de verdwijning van de vader een nieuwe dreigbrief ontving. Hijzelf liep een bijzonder risico omdat hij als oudste zoon nu het hoofd van de familie was. (Administratief dossier van verweerster, gehoorverslag 12 juni 2017, pp. 18-19)

Dit alles vertaalt zich in de kennis van verzoeker over het werk en de problemen van zijn vader en zijn familie. Hij heeft een duidelijk idee van wat er precies speelde, maar kent geen details.

- Ongefundeerde veronderstellingen van verweerster

Op verschillende punten in de bestreden beslissing geeft verweerster blijk van een problematische redenering, waarbij ze zichzelf volledig in de plaats stelt van wat zij als een 'normale' of 'vanzelfsprekende' handeling vanwege de Taliban beschouwt.

Zo bestempelt verweerster het als 'weinig aannemelijk' dat de Taliban de vader van verzoeker met rust lieten nadat hij zijn werk bij de Amerikanen had verlaten of dat de familie van verzoeker, nadat de Taliban een dreigbrief had gestuurd, nog ondergedoken in het dorp zou verblijven.

Dit betreft zéér verregaande veronderstellingen, die verweerster op geen enkele manier weet te baseren op objectieve informatie.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat deze werkwijze fel bekritiseerd werd door zowel UNHCR als EAC¹: *In conclusion, UNHCR's research indicated that decision-makers' judgements about whether asserted facts were plausible were often based on subjective assumptions, preconceptions, conjecture, and speculation rather than on independent, objective, reliable, and time-appropriate evidence. If plausibility is to be used as an indicator of credibility, it is important that the assessment is conducted with reference to the entirety of the evidence and other indicators of credibility. A decision-maker may err if he or she rejects an application for international protection on the grounds of implausibility alone, notwithstanding the fact that the evidence was otherwise internally consistent and there was an absence of contradictory evidence from country or other expert evidence. As recommended by the EAC, a finding of implausibility must be based "on reasonably drawn, objectively justifiable inferences", and the examiner should not speculate on how events could have or should have unfolded, or how the applicant or a third party ought to have behaved. The decision-maker must give clearly articulated reasons for a finding that an account or fact is not plausible. He or she should also ensure that any such conclusion is supported by and referenced to the evidence, stating why any explanation offered by the applicant is considered insufficient to refute the conclusion of an adverse finding on credibility.*³⁰⁷

(stuk 4, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report, May 2013*, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>, verzoeker zet vet).

Daarenboven moet erop gehamerd worden dat het beroep van de vader van verzoeker, dat door verweerster nooit op een serieuze manier in vraag werd gesteld, een risicoprofiel teweeg brengt. Dit werd door verzoeker ook aangehaald tijdens zijn verhoor. Echter houdt verweerster in de bestreden beslissing te weinig rekening met dit gegeven as such.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep'

(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker heeft zijn land van herkomst moeten verlaten omdat hij bedreigd werd door de Taliban. Zijn vader werd reeds bedreigd en ontvoerd door hen.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen”

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet invoeren. Hij verwijst ook naar hetgeen hierboven is uiteengezet.

Verzoeker heeft problemen met de Taliban in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zichzelf niet beschermen tegen de Taliban, laat staan z'n burgers.

verzoeker zeer snel na zijn aankomst in België reeds een asielaanvraag ingediend en heeft hij zijn uiterste best gedaan om de nodige stavingsstukken aan te brengen.

In de mate van zijn mogelijkheden heeft verzoeker zijn relaas ruim voldoende grondig onderbouwd.

Verweerster heeft in het licht van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd. Verweerster berust in erg persoonlijke, vaak té weinig gefundeerde gevolgtrekkingen.

Aan verzoeker dient op zijn minst het voordeel van de twijfel te worden gegund.

Het huidige middel is gegrond.”

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht.

In dit middel voert verzoeker aan dat, hoewel de bestreden beslissing beperkt ingaat op het risico dat hij loopt om door de taliban te worden ingelijfd, op geen enkele manier wordt gemotiveerd over het risico om door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd. Verwijzend naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van april 2016 stelt hij een risicoprofiel te bezitten als jongeman “*of fighting age*” en meent hij dat hij hierdoor, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door zowel de Taliban als pro-regeringsmilities. Hij meent dat de commissaris-generaal hier wel erg snel aan voorbijgaat.

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Na een korte theoretische uiteenzetting over de relevante wetsbepalingen geeft verzoeker met verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en de parlementaire voorbereiding aan dat de vraag of een persoon het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld dient te worden.

Verzoeker stelt dat er niet getwijfeld wordt aan zijn afkomst uit Naghrak, in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar, waar hij steeds geleefd heeft. Hij wijst erop dat er in het district Surkh Rod een pak slachtoffers geregistreerd worden en dat het conflict er dus in alle hevigheid woedt.

Vervolgens hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal bijzonder vaag blijft over de vraag of zijn geboortestreek (het dorp Naghrak in het district Surkh Rod) zonder meer als onderdeel van Jalalabad kan worden beschouwd. Hoewel uit twee kaarten die zich in het administratief dossier bevinden blijkt dat Jalalabad zich feitelijk buiten haar administratieve grenzen zou uitstrekken, acht verzoeker het afbakenen van een fictief gebied weinig betekenisvol in de realiteit. Om te bepalen of zijn streek van herkomst al dan niet door Jalalabad werd opgeslokt, acht verzoeker de kaarten die bevolkingsdichtheid en bebouwing weergeven relevanter. Uit deze kaarten blijkt dat het dorp waaruit verzoeker afkomstig is te midden van agrarisch gebied ligt.

Subsidiar betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal de door hem gehanteerde informatie op een wel erg eenzijdige manier interpreteert. Zo meldt de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 duidelijk stijgend geweld in Jalalabad. Aan de hand van twee persartikels betoogt verzoeker verder dat burgers veelvuldig het slachtoffer worden van aanslagen en dat Islamitische Staat (IS) tot op vandaag met de regelmaat van de klok aanslagen pleegt in Jalalabad. Voorts meent verzoeker dat de commissaris-generaal zich niet op voldoende actuele informatie beroept, nu het onderzoek voor de voornoemde COI Focus werd afgerond op 31 maart 2017, terwijl we inmiddels ruim zes maanden verder zijn.

Bovendien meent verzoeker dat het voor hem actueel uiterst gevaarlijk is om zijn geboortedorp of zelfs Jalalabad ook effectief te bereiken nu de veiligheid op de enige weg die van Kabul naar Jalalabad leidt, er merkbaar op achteruitgegaan is en deze weg, ondanks de toegenomen overheidsaanwezigheid, frequent het doelwit wordt van aanvallen en kidnappings. Hij citeert hiervoor uit twee persartikels en stipt tevens aan dat in een rapport van maart 2015 reeds werd gewezen op de groeiende moeilijkheden die de overheidstroepen kennen om de invalswegen van en naar Kabul te controleren.

Verder stelt verzoeker niet te begrijpen waarom de commissaris-generaal niet handelt naar de informatie waarnaar hij zelf verwijst. Verzoeker wijst hierbij op het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 en geeft aan dat hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan erop achteruit is gegaan en dat zowel het aantal burgerslachtoffers als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied is gestegen. Ook uit het rapport "*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*", laatst geüpdatet op 15 maart 2017, blijkt volgens verzoeker een stijging van het geweld in Afghanistan.

Verzoeker besluit dat hij afkomstig is uit één van de meest gewelddadige provincies van Afghanistan en dat er geen enkele garantie is voor de veiligheid in en rond Jalalabad. Hij wijst er ten slotte nog op dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het opduiken van IS zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is.

2.1.5. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker laat gelden dat een terugkeer, gezien de catastrofale humanitaire omstandigheden voor terugkeerders en zijn uitermate kwetsbare profiel (zwak begaafd en lijdend aan chronische bloedarmoede), zonder meer de blootstelling aan onmenselijke en vernederende omstandigheden zou betekenen.

Hij werpt op dat ook de humanitaire gevolgen in rekening moeten worden gehouden en wijst erop dat uit objectieve analyses van verschillende bronnen blijkt dat Jalalabad momenteel uit zijn voegen barst en dat dit het volledige weefsel van de provincie op de helling brengt.

Daarnaast haalt verzoeker aan dat het voor terugkeerders naar Afghanistan allerminst gemakkelijk is om zich te vestigen. Dit zou worden bevestigd door UNHCR in zijn rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van april 2016. Ook worden de vluchtelingenkampen rond Jalalabad volgens een internationaal persartikel beheerst door oud-taliban militanten, die zich bij IS aangesloten hebben en wordt in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 benadrukt dat de situatie voor terugkeerders het afgelopen jaar aanzienlijk achteruit is gegaan nu er voor hen onvoldoende middelen zijn om een menswaardig leven te leiden en ze er in de meest erbarmelijke situaties terecht komen.

Verzoeker meent in het licht van de huidige humanitaire crisis die momenteel woedt in Jalalabad een zeer groot risico te lopen om blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling, meer nog dan andere personen. Hij lijdt immers aan Thalassemie, een aandoening waardoor personen zelfs in normale omstandigheden het risico lopen op een serieuze inkorting van hun levensverwachting, en is bovendien uiterst zwak begaafd. Hij concludeert dat hij er niet in staat zal zijn om de noodzakelijke zorgen te krijgen, dat hij er door zijn zwakke gestel een sterk verhoogd risico loopt op bijkomende ziekte en dat hij in geen geval over de zelfredzaamheid of intellectuele capaciteiten beschikt om zich er op lange termijn staande te houden in een samenleving waar enkel de wet van de sterksten nog geldt.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden verschillende internationale rapporten en persberichten over de veiligheidssituatie en de humanitaire in Afghanistan en Jalalabad (stukken 3-16 en 19), een interpretatie van een IQ-score (stuk 17), kaarten van verzoekers herkomstregio (stuk 18) en een medisch attest van 25 november 2016 (stuk 22) en algemene informatie over verzoekers ziekte (stuk 20) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Als bijlage bij de verweernota van verwerende partij van 7 november 2017 wordt het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan Recruitment by armed groups*" van september 2016 en een detailkaart van het grootstedelijk gebied Jalalabad gevoegd.

2.2.3. Bij een aanvullende nota van 12 juli 2018 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken neer:

- foto's die zijn vrees voor vervolging wegens het beroep van zijn vader zouden bewijzen (stukken 23-27);
- internationale rapporten en persberichten over de veiligheidssituatie in Afghanistan, in de provincie Nangarhar, in Jalalabad en in Surkh Rod (stukken 28-37 en 39-50) en een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot Afghanistan (stuk 51);
- het arrest nr. 196 024 van 30 november 2017 van de Raad (stuk 38).

2.2.4. Op 28 januari 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 111-118, en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 87.

2.2.5. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een aangifte bij de politie van Nangarhar (stuk 52), een verklaring van de politie van het district Surkh Rod (stuk 53) en verschillende internationale rapporten en persberichten over de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in Afghanistan en Jalalabad (stukken 54-69) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt als volgt:

"§ 4. Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag."

Ook artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) handelt over de belangen van het kind. Artikel 24.2. van het Handvest bepaalt het volgende:

"De rechten van het kind:

(...)

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging."

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...)"

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag) nader te bekijken. Deze bepaling luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, § 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the

right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, § 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, §§ 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

Waar verzoeker wijst op zijn kwetsbaar profiel als niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure voor internationale bescherming. Ook werd verzoeker op 12 juni 2017 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift voorhoudt, wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier. Voor zover verzoeker in het eerste middel nog stelt dat de commissaris-generaal bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming vertrekt vanuit een vooringenomenheid, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Een dergelijke vooringenomenheid blijkt noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit lezing van het gehoorverslag, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier.

Vervolgens merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker toont in deze dan ook geen schending aan van artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat hij niet heeft kunnen rekenen op de bijzondere bescherming waarin artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag voorziet.

Verzoeker verklaarde op het CGVS te vrezen voor vervolging door de taliban omwille van de verdwijning van zijn vader en de bedreigingen die zij uitten ten aanzien van zijn gezin.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor zijn vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Hierbij wordt omstandig toegelicht dat (i) verzoeker met moeite kan zeggen welke documenten hij heeft voorgelegd en wat de inhoud ervan is, dat (ii) het weinig aannemelijk is dat verzoekers vader, ondanks het feit dat hij niet bij de taliban ging en dus niet aan al hun eisen voldeed, toch met rust werd gelaten door de taliban, dat (iii) verzoeker niet werd aangesproken door de taliban en ze hem thuis ook niet kwamen zoeken en hij ook na de komst van de laatste dreigbrief nog meer dan een maand ongestoord in zijn dorp is blijven wonen, dat (iv) verzoeker in het geheel niet kan zeggen wie de talibancommandanten in zijn regio zijn, dat (v) verzoeker zeer weinig kan vertellen over de jobs en verdwijning van zijn vader, dat (vi) er zich na verzoekers vertrek uit Afghanistan geen verdere problemen hebben voorgedaan en dat (vii) uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat veel mensen zich vrijwillig aandienen bij de taliban waardoor zij doorgaans niet genoodzaakt zijn om over te gaan tot gedwongen rekruteringen. Wat betreft verzoekers verklaringen over de problemen waarvoor zijn verblijf in België zou zorgen, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker niet verder komt dan het uiten van hypothetische veronderstellingen.

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker met moeite kan zeggen welke documenten hij heeft voorgelegd en wat de inhoud ervan is. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo weet u niet wat er in de dreigbrieven staat afkomstig van de taliban, en die u nochtans neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Niemand zou u verteld hebben wat de inhoud is, en u heeft het zelf ook aan niemand gevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is op zich al opmerkelijk dat u geen idee heeft van de inhoud van deze dreigbrieven. Voor zover aangenomen wordt dat u zelf niet kan lezen, bestaat er steeds de mogelijkheid aan derden te vragen wat de inhoud is, zowel in als buiten Afghanistan. Van welke talibancommandant deze brieven afkomstig zijn kan u evenmin zeggen, noch wanneer deze werden verstuurd. U geeft als verklaring dat u ongeschoold bent (CGVS p. 14). Van iemand die asiel aanvraagt, ook van een adolescent, mag men verwachten dat deze persoon interesse toont in zijn zaak en weet welke documenten hij neerlegt ter ondersteuning van zijn verklaringen, te meer dit de kern van uw asielrelaas betreft. Daar u verklaarde dat ook u geïnterviewd werd in deze brieven is het uiterst merkwaardig dat u niet naar de inhoud ervan heeft geïnformeerd. Hetzelfde kan gezegd worden over de bevestigingsbrief van de maliks uit uw dorp en regio (gehoorverslag CGVS, p. 15). U kan de inhoud van deze brief niet weergeven. U geeft enkele namen op van maliks uit uw dorp maar in de vertaling van deze brief kan er geen enkele malik teruggevonden worden die dezelfde naam draagt. Dit is merkwaardig en het is dan ook onduidelijk door wie dit document ondertekend werd. Welke documenten u neerlegt over uw vaders werk kan u evenmin zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Men kan van iemand die asiel aanvraagt verwachten dat deze persoon weet welke documenten hij neerlegt ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Het dient gezegd dat deze vaststellingen uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komen.”

In het eerste middel van het verzoekschrift betoogt verzoeker dat van hem, gezien zijn IQ van 64, onrealistische eisen worden gesteld. Verzoeker toont evenwel niet aan dat – en de Raad ziet ook niet in in welk opzicht – zijn zeer lage intelligentie en cognitieve vaardigheden ertoe zouden leiden dat van hem, iemand die verklaart zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban en die daarbij alleen van Afghanistan naar België is gereisd, niet mag worden verwacht dat hij weet welke documenten hij neerlegt ter ondersteuning van zijn verklaringen over zijn vluchtmotieven. Waar verzoeker in het eerste middel nog laat gelden dat hij zijn documenten ook niet door iemand anders wou laten lezen aangezien het een strikt persoonlijke informatie bevat, veelal over zijn verdwenen vader, beperkt hij zich tot een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen met betrekking tot zijn gebrekkige kennis, zonder evenwel deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Aangezien hij verklaarde niet te weten wat er staat in de dreigbrieven en de documenten die zijn vader van de Amerikanen zou hebben gekregen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, gehoorverslag 12 juni 2017, p. 14), overtuigt verzoeker niet door thans in het verzoekschrift als reden voor zijn onwetendheid te stellen dat deze documenten strikt persoonlijke informatie bevatten over zijn verdwenen vader en dat hij ze daarom aan niemand heeft voorgelegd om ze aan hem voor te lezen. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten.

Voorts kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing overweegt dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers vader, ondanks het feit dat hij niet bij de taliban ging en dus niet aan al hun eisen voldeed, toch met rust werd gelaten door de taliban. Uit de vertaling van de eerste dreigbrief van 2007 die verzoeker op het CGVS voorlegde (adm. doss., stuk 18, map met ‘documenten’) blijkt immers dat de taliban niet alleen eisten dat verzoekers vader zou stoppen met werken voor de Amerikanen, maar ook dat hij met hen zou samenwerken. Verzoekers verklaring op het CGVS dat zijn vader, nadat hij zijn job voor de Amerikanen had opgegeven, zonder verdere problemen gewoon thuiszat en dat zijn vader pas toen hij weer voor de overheid zou zijn gaan werken van de taliban een tweede dreigbrief ontving, is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met de inhoud van deze dreigbrief. Door in het tweede middel te laten uitschijnen dat het wel aannemelijk is dat zijn vader door de taliban met rust werd gelaten, relativeert verzoeker zelf de ernst van de door hem geponeerde bedreigingen door de taliban. Het zou immers maar een “*z  er verregaande veronderstelling*” zijn dat de taliban uitvoering zouden geven aan hun bedreigingen indien hun eisen door de persoon die zij bedreigen niet worden nagekomen.

Bovendien hebben de door verzoeker voorgelegde dreigbrieven van 22 juli 2007 en 16 november 2013 maar weinig bewijswaarde voor zijn persoonlijke problemen. Verzoeker verklaarde immers dat zijn eigen problemen ontstonden na de verdwijning van zijn vader, zo’n twee en een halve maand voor zijn vertrek uit Afghanistan, toen zij opnieuw een dreigbrief ontvingen van de taliban waarin gesteld werd dat ze verzoekers vader hadden meegenomen en dat nu de rest van de familie aan de beurt is (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 12 juni 2017, p. 17-18). Verzoeker heeft evenwel nagelaten deze laatste dreigbrief voor te leggen. Daarbij komt dat verzoeker volgens zijn verklaringen niet werd aangesproken door de taliban, thuis ook niet werd gezocht door de taliban en ook na het ontvangen van de laatste dreigbrief

nog meer dan een maand ongestoord in zijn dorp is blijven wonen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 12 juni 2017, p. 19-20 en 22). Hoewel zou kunnen worden verwacht dat de taliban, indien ze na het bedreigen en ontvoeren van verzoekers vader ook verzoeker en zijn familie iets wilden aandoen, sneller en doortastender te werk zouden gaan, blijkt dat ze volgens verzoekers verklaringen enkel een dreigbrief stuurden, zonder verdere actie te ondernemen. Ook deze vaststelling ondermijnt verzoekers vrees voor vervolging. Tevens is het weinig geloofwaardig dat verzoeker, die stelt persoonlijk slachtoffer te zijn geworden van vervolging door de taliban, in het geheel niet kan zeggen wie de talibancommandanten in zijn regio zijn (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 12 juni 2017, p. 20). Verzoekers zeer lage intelligentie en cognitieve vaardigheden bieden hiervoor geen verschuiving. Van iemand die beweert een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging te koesteren door de taliban en die de naam kan opgeven van wie de lessen gaf in de *madrassa* (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 12 juni 2017, p. 20), kan immers ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij de naam kan opgeven van de talibancommandanten in zijn regio.

Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoeker zeer weinig kan vertellen over de jobs en verdwijning van zijn vader. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo kan u amper iets zeggen over zijn job in de periode dat hij voor de Amerikanen werkte, ondanks dat hij dit vier à vierenhalf jaar zou gedaan hebben (CGVS p. 16). Over uw vader zijn tewerkstelling bij de politie kan u evenmin veel vertellen, hij zou werkzaam geweest zijn in Bati Kot maar waar in het district kan u niet zeggen. Wie uw vader zijn baas was en wat zijn taken precies waren kan u ook niet zeggen. Hij zou wel commandant geweest zijn van een tolai (eenheid) (gehoorverslag CGVS, p. 21). Gezien deze positie kan men verwachten dat u meer kan vertellen over zijn werk. Als er u wordt gevraagd naar wat u weet over uw vader zijn verdwijning zegt u niks te weten (gehoorverslag CGVS, p. 18). Hij zou op weg naar Bati Kot verdwenen zijn, wanneer dit juist gebeurde kan u niet zeggen. U kan evenmin duidelijk zeggen of er een onderzoek gebeurde naar zijn verdwijning. U stelt dat dit waarschijnlijk wel gebeurd is omdat hij een medewerker van de overheid was maar u weet dit niet zeker want even later stelt u dat de overheid van mening is dat ze niks kunnen doen omdat hij een medewerker van de overheid was (gehoorverslag CGVS, p. 18). Dit alles is opvallend en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.”

In het tweede middel van het verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij niet geacht werd te veel vragen te stellen aan zijn vader als die thuis kwam, dat hij slechts diende te spreken wanneer hij zelf werd aangesproken en dat de commissaris-generaal in zijn analyse overduidelijk geen rekening hield met het traditioneel soort gezin waarin hij leefde in Afghanistan en met het gedragspatroon waarbinnen hij zich cultureel beweegt. Verzoeker beperkt zich hier evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de door verzoeker geciteerde informatie blijkt alvast niet dat een Afghaanse vader tegen zijn zoon niets over zijn werk zou zeggen of dat deze laatste hem hierover niets zou mogen vragen. Waar verzoeker in het tweede middel nog wijst op zijn uiterst zwakke begaafdheid en zijn gezondheid, wordt er op gewezen dat dit niet kan verklaren waarom hij dermate weinig weet over het werk en de verdwijning van zijn vader, temeer nu hij wel zeer goed beseft dat dit aan de basis ligt van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“U gevraagd of er zich na uw vertrek nog problemen hebben voorgedaan stelt u dat uw familie (uw moeder en broers) ondergedoken leven bij uw oom in jullie dorp. Er hebben zich geen verdere problemen voor gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 19). Het gegeven dat ze gewoon in jullie dorp blijven, terwijl de taliban nochtans het ganse gezin bedreigd hebben, doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban. U maakt aldus niet aannemelijk dat u problemen heeft met de taliban en gezocht zou worden door hen.

Voor zover u vreest gerekruteerd te worden door de taliban dient het volgende gezegd. Uit COI (die werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat veel mensen zich vrijwillig aandienen bij de taliban waardoor zij doorgaans niet genooddaakt zijn om over te gaan tot gedwongen rekruteringen. Vaak zijn het de stamouders en de plaatselijke commandanten die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, wat i.c. niet het geval blijkt. Het gaat vaak om jongeren die gebrainwashed worden. U stopte met het volgen van lessen aan de madrassa toen daar over jihad gesproken werd. U ondervond hier geen enkel probleem door (gehoorverslag CGVS, p. 20, 21). Bijgevolg is het dan ook weinig waarschijnlijk dat u hierdoor nog problemen zou ondervinden of dat ze u onder druk zouden gaan zetten om toe te treden tot de taliban. Verder is het inderdaad een feit dat

u de juiste leeftijd heeft om te gaan strijden, maar hebt u geen concrete aanwijzingen dat u werkelijk het risico zou lopen gedwongen gerekruteerd te worden. Het louter behoren tot de categorie van 'men and boys of fighting age' is niet voldoende om erkend te worden als vluchteling, u dient deze vrees of dit risico ook in concreto aan te tonen.

Waar u verder nog stelt dat uw verblijf in het België voor problemen zal zorgen (gehoorverslag CGVS, p. 24), dient er vooreerst op gewezen dat u niet verder komt dan het uiten van hypothetische veronderstellingen. U brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan vervolging dient te vrezen louter omwille van een verblijf in het buitenland. Evenmin legt u enig document voor of bevindt er zich in het administratief dossier enig stuk waaruit zou kunnen blijken dat personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het buitenland vervolging dienen te vrezen."

De voormelde motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, en blijven derhalve overeind.

Wat betreft verzoekers bewering in het derde middel dat hij als jongeman "of potential fighting age" een risicoprofiel bezit, dient erop te worden gewezen dat in de door hem geciteerde richtlijnen van UNHCR zelf wordt opgemerkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("Depending on the specific circumstances of the case (...)"). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging dus *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon volstaat hiertoe geenszins. Te dezen haalt verzoeker, naast de hierboven aangehaalde problemen die hem ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten – die door de Raad evenwel niet geloofwaardig worden bevonden –, geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan zijn profiel gelinkte problemen aan. Voorts ziet de Raad niet in in welk opzicht verzoeker, gezien zijn zeer lage intelligentie en zijn gezondheidstoestand, een reëel risico loopt om te worden ingelijfd door pro-regeringstroepen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 18, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover als volgt:

"Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt hier niet ter discussie gesteld door het CGVS. Van de documenten betreffende het werk van uw vader kan u niet zeggen dewelke het zijn. Verder hebt u door uw vage verklaringen over zijn job(s) niet aannemelijk gemaakt dat deze documenten werkelijk aan uw vader toebehoorden. Evenmin hebt u kunnen aantonen dat u daardoor problemen heeft ondervonden. De foto's kunnen evenmin uw asielrelaas aantonen, immers zijn deze geen bewijs van de door u beweerde ouderlijke band. Deze foto's kunnen eender wie afbeelden. De dreigbrieven en de bevestigingsbrief van de maliks kunnen slechts als ondersteunend bewijs gelden bij geloofwaardige verklaringen, wat i.c. niet het geval is. Wat betreft het attest van het CLB en het medisch attest ter staving van uw beperkte intellectuele capaciteiten en gezondheidstoestand dient het volgende gezegd: hoewel uit de bijgevoegde documenten blijkt dat u laag scoort op de voorgelegde testen, dient te worden opgemerkt dat ook van personen met een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat dezen kunnen vertellen over zaken die hen overkomen zijn. Overigens blijkt dat u wel degelijk in staat bent om verschillende vragen te begrijpen en op een duidelijke manier te beantwoorden. Het medisch attest somt ook slechts uw aandoeningen op maar toont niet aan dat u niet in staat zou zijn een gehoor op het CGVS af te leggen. Verder dient u voor medische problemen die geen verband houden met uw asielmotieven beroep te doen op de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, dit betreft een aanvraag tot regularisatie volgens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet."

Waar verzoeker in het tweede middel stelt dat de authenticiteit van de door hem voorgelegde certificaten, badges en foto's die het werk van zijn vader zouden aantonen door de commissaris-generaal niet in twijfel wordt getrokken, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hij gelet op zijn vage verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze documenten werkelijk aan zijn vader toebehoorden, noch dat hij daardoor problemen heeft ondervonden. Verzoeker gaat niet in op deze pertinente motieven, die dan ook door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt. Aldus houdt verzoeker niet dienstig voor dat het beroep van zijn vader een risicoprofiel teweegbrengt.

Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij in het eerste middel stelt dat een lage scholingsgraad niet zonder meer kan worden gelijkgesteld met het bezitten van beperkte intellectuele capaciteiten, stelt ook de Raad *in casu* vast dat verzoeker, ondanks zijn zeer lage intelligentie en cognitieve vaardigheden, in staat is gebleken om de verschillende eenvoudige en korte vragen die hem op het CGVS gesteld werden te begrijpen en op een duidelijke manier te beantwoorden. Bovendien kan ook van iemand met

een zeer lage intelligentie worden verwacht dat hij op zijn manier kan vertellen over de zaken die hem overkomen zijn, temeer wanneer hij Afghanistan is ontvlucht en vandaaruit alleen naar België is gereisd. De interpretatie van een IQ-score die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 17) werpt hierop geen ander licht.

Hoewel verzoeker in het eerste middel nog terecht aanvoert dat zijn chronische aandoening hem extra kwetsbaar maakt, kan de Raad alleen maar vaststellen dat deze medische problematiek geen verband houdt met zijn asielmotieven en vrees voor vervolging. Dat verzoeker het medisch attest van 25 november 2016 dat hij op het CGVS reeds had bijgebracht nogmaals voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 22), werpt hierop geen ander licht. Ook de informatie over zijn ziekte die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 20) werpt hierop geen ander licht.

Ook de documenten die verzoeker bij zijn aanvullende nota van 12 juli 2018 voegde, vermogen het voorgaande niet in een ander daglicht te stellen. De foto's die zijn vrees voor vervolging wegens het beroep van zijn vader zouden bewijzen (aanvullende nota verzoeker, stukken 23-27) kunnen immers eender wie afbeelden en vormen dan ook geen bewijs van de door verzoekers voorgehouden band met zijn vader.

Evenmin vermogen de documenten die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegde, het voorgaande in een ander daglicht te stellen. De aangifte bij de politie van Nangarhar (aanvullende nota verzoeker, stuk 52) en de verklaring van de politie van het district Surkh Rod (aanvullende nota verzoeker, stuk 53) tonen hooguit aan dat de moeder van verzoeker bij de politie een aangifte heeft gedaan van de verdwijning van verzoekers vader en dat de politie hiervan akte heeft genomen. Bovendien is het zeer frappant dat deze stukken informatie bevatten over verzoekers vertrek uit Afghanistan en zijn aankomst in België, terwijl dit totaal niet relevant is voor de aangifte van de verdwijning van verzoekers vader. Dat verzoekers vader zou verdwenen zijn op de weg naar Bati Kot, zoals verzoeker op het CGVS verklaarde (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 12 juni 2017, p. 18), wordt in de aangifte dan weer niet vermeld.

Hoewel de Raad erkent dat verzoeker zeer jong is en een zeer lage intelligentie heeft, kan hij, gelet op de voormelde vaststellingen, niet anders dan besluiten dat verzoekers asielaanvraag niet geloofwaardig is. Nu geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, is te dezen een onderzoek naar de voor hem voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Afghanistan irrelevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van

artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, sub c, van de richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Verzoeker betwist zijn herkomst uit het dorp Naghrak, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar, niet. Hij gaat evenwel niet akkoord met de in de bestreden beslissing opgenomen motivering om *in casu* de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te beoordelen. Verzoeker is van oordeel dat de commissaris-generaal bijzonder vaag blijft wat betreft de vraag of zijn geboortestreek zonder meer als onderdeel van Jalalabad kan worden beschouwd. Verzoeker verwijst naar de kaarten aanwezig in het administratief dossier en stelt dat het afbakenen van een fictief gebied weinig betekenisvol is in de realiteit. Volgens hem zijn kaarten die bevolkingsdichtheid en bebouwing weergeven relevanter om te bepalen of zijn regio van herkomst al dan niet door Jalalabad werd opgeslokt.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad in de omliggende districten gelegen zijn. Snelle urbanisatie heeft omliggende dorpen immers doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen van Jalalabad reikt. De wijken die *de facto* een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de iure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door de commissaris-generaal bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn analyse met betrekking tot de uitbreiding van de stad Jalalabad voorbij de grenzen van het district waarin de kernstad gelegen is. Uit informatie in het administratief dossier en informatie bijgebracht door verwerende partij middels de aanvullende nota die zij heeft neergelegd op 29 januari 2019 blijkt dat bepaalde delen van het district Surkhrod zijn opgegaan in een verstedelijkt gebied en dat bepaalde dorpen van het district deel uitmaken van een ruimere stadsregio. Uit de kaart die zich in het administratief dossier bevindt en die, blijkens informatie die verwerende partij voegt bij haar verweernota van 7 november 2017, verkregen werd door gegevens over het stedelijk weefsel van Jalalabad afkomstig van een kaart van GIRoA te transponeren naar een meer gedetailleerde kaart van UN OCHA, blijkt dat dit ook geldt voor het dorp van verzoeker, Naghrak. Op basis van deze kaart kan niet redelijkerwijs worden betwist dat het dorp Naghrak in de agglomeratie van Jalalabad ligt (adm. doss., stuk 19, map met 'landeninformatie', kaart OCHA Jalalabad-stad, en nota verwerende partij van 7 november 2017, Kaart: detail grootstedelijk gebied Jalalabad). Tevens stelt de Raad vast dat ook uit een kaart van USAID van 2013 genoegzaam blijkt dat de regio van herkomst van verzoeker binnen het gebied valt dat door deze instantie "*Metropolitan region*" of "*Greater Jalalabad Region*" wordt genoemd (adm. doss., stuk 19, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017, p. 7). Bovendien neemt de Raad in rekening dat uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de agglomeratie van Jalalabad zich sinds 2016 door de vele IDP's uit de regio en uit Pakistan nog meer uitgestrekt heeft. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Hij verwijst in zijn verzoekschrift naar kaarten die de bevolkingsdichtheid en bebouwing weergeven en waaruit volgens hem blijkt dat zijn dorp van herkomst te midden agrarisch gebied gelegen is. Verzoeker laat evenwel na deze kaarten te voegen en doet derhalve geen afbreuk aan voorgaande analyse.

Gelet op wat voorgegaat, blijkt dat niet ernstig betwist kan worden dat het dorp waaruit verzoeker verklaart afkomstig te zijn in werkelijkheid en *de facto* een deel is geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad en dat *in casu* de actuele veiligheidssituatie van dit gebied dient te worden beoordeeld.

De Raad benadrukt dat hij zich voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst dient te baseren op recente bronnen aanwezig in het rechtsplegingsdossier. Te dezen stelt de Raad vast dat de meest recente informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad die door verwerende partij werd bijgebracht dateert van 2018 en dat de meest recente bronnen die verzoeker aanhaalt, meer bepaald in de aanvullende nota die door hem ter terechtzitting van 4 februari 2019 werd neergelegd, dateren van januari 2019. Gelet op het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan en gelet op de periode die is verstreken tussen de publicatie van deze informatie en de datum waarop de Raad zich uitspreekt in onderhavige zaak, kan deze informatie niet langer als voldoende actueel worden beschouwd.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2017 wordt vernietigd in zoverre aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN